

ПАМ'ЯТІ А. Г. СПІЧКИ

ПАМ'ЯТИ УЧИТЕЛЯ, УЧЕНОГО, ЧЕЛОВЕКА

Учителя не умирают!
Их души продолжают жить.
Так свечка плавится и тает,
Но не перестаёт светить.

А если свет вот-вот погаснет –
И, кажется, не уберечь,
Учеников зажгутся свечи!
Все – от одной. Десятки свеч!

Учителя не умирают,
Их души вечно будут жить!

Их звёзды, в темноте мерцают,
За нами тихо наблюдают
И не перестают ЛЮБИТЬ.

Е. Штерн

СПІЧКА АНТОНІНА ГАВРИЛІВНА **кандидат педагогічних наук, доцент**

Філологічний факультет, кафедра германської та слов'янської філології важко сприйняли втрату Антоніни Гаврилівни Спички, кандидата педагогічних наук, доцента, ветерана праці, людини, з якою тісно пов'язана історія філологічного факультету ДДПУ. Саме зусиллями Антоніни Гаврилівни було створено іноземне відділення, що сприяло становленню філологічного факультету як самостійної структурної одиниці.

Антоніна Гаврилівна Спичка народилася у 1943 році в ст. Новомиколаївській Краснодарського краю. Закінчила факультет іноземних мов Краснодарського державного педагогічного інституту (1969 р.). У 1969–1971 рр. працювала гідом-перекладачем німецької мови (м. Сочі). Мала досвід роботи вчителем у селищі Винниці Ленінградської області (1971–1973) і ЗОШ № 19 Слов'янського району (1974–1975).

З 1975 р. працювала у ДДПУ (СДПУ), де викладала німецьку й англійську мови.

У 1987 році закінчила аспірантуру при Науково-дослідному інституті теорії та історії педагогіки АПН СРСР (м. Москва) і у 1988 році захистила дисертацію з проблем порівняльної педагогіки (Німеччина).

У 1989 році отримала диплом кандидата педагогічних наук, а у

1992 році їй було присвоєно вчене звання доцента кафедри іноземних мов.

З 1994 р. до 2014 р. очолювала кафедру іноземних мов та була завідувачем відділення іноземних мов (англійська, німецька мови).

У 2004 році була обрана членом-кореспондентом Міжнародної Академії наук педагогічної освіти.

А. Г. Спічці належить понад 100 публікацій, зокрема в зарубіжних виданнях.

Антоніна Гаврилівна значну увагу приділяла підготовці науково-методичних матеріалів і встановленню та зміцненню міжнародних наукових зв'язків із закладами вищої освіти Німеччини й Англії.

За життя мала нагороди за сумлінну працю; зокрема, нагороджена знаком «Відмінник освіти України», Почесною грамотою Міністерства освіти за особистий внесок у справу підготовки висококваліфікованих спеціалістів, плідну науково-педагогічну діяльність. Також нагороджена низкою грамот Слов'янської міської ради.

Під час роботи у ДДПУ Антоніна Гаврилівна була членом ученої ради університету та членом ради філологічного факультету.

Її загальний стаж роботи – 56 років, у ДДПУ – 43.

З 2010 року працювала на кафедрі германської та слов'янської філології.

Ніхто не може не визнати ролі Антоніни Гаврилівни Спічки у підготовці гуманітарної інтелігенції для нашої молоді держави. Антоніна Гаврилівна забезпечувала висококваліфікований рівень викладання німецької й англійської мов. Була вимоглива до себе та студентів. Лекції й практичні заняття Антоніни Гаврилівни завжди були цікавими, вона залучала різноманітні форми й методи, проводила заняття на високому науково-теоретичному й методичному рівні.

А. Г. Спічка належала до рідкісного типу людей, у яких талант творчого викладача та науковця-дослідника поєднувався однаковою мірою з талантом адміністратора. Природа щедро наділила її розумом, тактом, толерантністю, почуттям відповідальності, умінням розуміти людей і працювати з ними, відчувати пульс і потреби життя.

Ми – викладачі, студенти і співробітники – завжди пам'ятатимемо Вас, дорога Антоніно Гаврилівно! Для нас Ви залишитеся людиною великої душі і справжнього професіоналізму.

*Ректорат, профспілковий комітет
Первинної профспілкової організації працівників
Донбаського державного педагогічного університету,
профспілковий комітет студентів*

ЛЮДИ, ЯКІ ЗАВЖДИ З НАМИ

Коли людина закінчує свій земний шлях, попереду йдуть її справи. Антоніну Гаврилівну складно уявити поза університетом, не в професії, без її студентів і вихованців. Практично до останнього дня вона працювала, переймалася нагальними проблемами вишу, факультету,

своєї кафедри, вболівала за нинішніх та колишніх студентів. Не перелічити всіх, хто завдячує Антоніні Гаврилівні винятковим знанням мови, хто отримав з її рук путівку в професійне життя, адже вона була не лише винятковим викладачем-предметником, але й чудовим науковцем, педагогом-наставником, який багато уваги приділяв підготовці молодих викладачів, відкривав їм шлях у науку, спрямовував до аспірантури. На сьогодні факультетські кафедри іноземної мови і кафедри германської та слов'янської філології у своїй більшості сформовані з вихованців Антоніни Гаврилівни Спички.

Антоніна Гаврилівна була однією з тих, хто стояв у витоків сучасного філологічного факультету в тому вигляді, яким він на сьогодні є. За її безпосередньою участю та дякуючи організаторським здібностям у нашому виші з'явилося відділення іноземних мов, яке сприяло остаточному формуванню філологічного факультету як цілісної структури. Багато років Антоніна Гаврилівна керувала кафедрою іноземних мов, виконувала обов'язки завідувача відділення та була зразком ставлення до своєї справи, до колег, студентства. Це відзначають усі, кому довелося починати працювати на філфаці поруч з Антоніною Гаврилівною, переймати її досвід і вміння.

Смерть Антоніни Гаврилівни – тяжка втрата для всього колективу філологічного факультету. Ім'я А. Г. Спички міцно вкарбоване в історію філфаку.

Н. І. Овчаренко
кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови
та літератури, декан філологічного факультету
Донбаського державного педагогічного університету

АНТОНИНА ГАВРИЛОВНА СПИЧКА: ПРОЧНЫЙ СЛЕД В ДУШЕ

Скажи:
Какой ты след оставишь?
След,
Чтобы вытерли паркет
И посмотрели косо вслед,
Или
Незримый прочный след
В чужой душе на много лет?
Леонид Мартынов

Когда я думаю об Антонине Гавриловне Спичке, вспоминаю эти стихи. Уверен: прочный след она оставила не только в моей душе. Проститься с Антониной Гавриловной, проводить ее в последний земной путь пришли ректор, проректоры, деканы, заведующие кафедрами, преподаватели. Пришли не только преподаватели кафедры германской и славянской филологии, не только кафедры иностранных языков, на которых А. Г. Спичка работала долгие годы, – преподаватели многих кафедр. Антонину Гавриловну знали все. И

любили.

Она была светлым человеком. Это редкое качество – излучать свет! К ней шли за советом, за помощью. Она поддерживала и молодых преподавателей, и ветеранов – каждый мог рассчитывать на ее участие, на исходящее от нее душевное тепло.

Я познакомился с Антониной Гавриловной в 1975 году. Тогда я работал ассистентом кафедры языка и литературы, а А. Г. Спичка – старшим преподавателем кафедры иностранных языков. Со временем мне понадобилось найти для своей семьи съемную квартиру, и Антонина Гавриловна помогла мне справиться с этой нелегкой для тех времен задачей.

Наверное, многие из коллег могли бы рассказать нечто подобное. А. Г. Спичка была очень чутким человеком; она не ждала, когда кто-либо придет к ней за помощью – инициатива часто исходила от самой Антонины Гавриловны.

Столь же чуткой и заботливой была А. Г. Спичка по отношению к студентам. Многие наши преподаватели были ее студентами и помнят это. Меня поражало то, что и спустя десять, пятнадцать, двадцать лет Антонина Гавриловна всегда хорошо помнила студентов прошлых лет, даже тех, кто уехал из Славянска и долгие годы не давал о себе знать.

Преподавательской работе А. Г. Спичка отдавалась полностью. Всегда тщательно готовилась к занятиям. И очень огорчалась, если студенты пропускали лекции и практические, если – не дай Бог – кто-то не являлся на зачет или экзамен. Тогда об этом знала вся кафедра: Антонина Гавриловна била во все колокола.

Другим важным направлением деятельности А. Г. Спички была научная работа. Антонина Гавриловна старалась идти в ногу со временем, принимать во внимание новые направления в лингвистике и лингводидактике, что получало отражение в ее статьях. К каждой новой своей публикации она относилась как к новорожденному ребенку!

А. Г. Спичка вошла в историю филологического факультета нашего вуза как один из основателей возрожденного филологического факультета. Именно Антонина Гавриловна в буквальном смысле слова выпестовала иностранное отделение, вдохнула в него жизнь, дала толчок гармоничному и всестороннему развитию отделения. Ее активная целеустремленная деятельность способствовала воссозданию филологического факультета как единого структурного целого.

Тяжело терять друзей, соратников. Утешает одно: эта жизнь прожита далеко не зря. След, который оставила в наших душах Антонина Гавриловна, очень прочен. И светел.

В. А. Глуценко

*доктор филологических наук,
профессор, заведующий кафедрой
германской и славянской филологии*

Донбасского государственного педагогического университета

ПАМ'ЯТЬ...

Ні, не кажи: її нема,
А з вдячністю: була із нами...

Г. П. Васянович

Пішла з життя мудра й добра людина. Відійшла у вічність, у той незнайомий, невідомий світ, з якого ніхто не повертається. Відкрита й чесна, справедлива й вимоглива Антоніна Гаврилівна заходила до аудиторії. Такою її запам'ятали колеги й студенти.

Слово «була» – дуже болюче, дуже гірке. Якою збереже Антоніну Гаврилівну наша Пам'ять..? У кожного – своя Спічка Антоніна Гаврилівна.

Надзвичайно вимоглива, Антоніна Гаврилівна вимагала у кожного члена колективу, у студентів найвищої міри відповідальності. Жила інтересами рідного університету.

Відвідування Антоніною Гаврилівною занять будь-кого з викладачів ставало для них чимось вищим, ніж державний екзамен. Людина високої працьовитості, вона вимагала цього від колективу.

Ми втратили талановитого та ерудованого педагога, який досконало знав свою навчальну дисципліну, мав високий рівень професійної майстерності. Багаторічний досвід, здатність бачити перспективу, знаходити шляхи розв'язання непростих проблем – складові успіху Антоніни Гаврилівни на посаді завідувача кафедри. У наш непростий час результативність її роботи проявилася у вмінні знайти матеріал, який був би цікавий студентам, наблизити до інтересів молоді, забезпечити різні види діяльності на занятті, які сприяють розумінню законів мови.

У повсякденному житті Антоніна Гаврилівна була доброзичлива, але бувала і досить різкою, прямою. Проте вона була чуйною людиною, що завжди готова прийти на допомогу, інколи неочікувану.

Шкода, дорога наша Антоніно Гаврилівно, що в День посвяти у першокурсники 30 серпня Вас не було з нами.

Спасибі Вам, що в долі Донбаського державного педагогічного університету є вписані Вами золоті сторінки історії. Вписані красиво, велично, гідно. Вписані навіки.

Люди, які відійшли у вічність, живуть у країні спогадів та залишаються живими доти, поки ми згадуємо про них. Ми пам'ятаємо Антоніну Гаврилівну Спічку.

О. Л. Біличенко

*доктор наук із соціальних комунікацій,
професор, завідувач кафедри української мови та літератури
Донбаського державного педагогічного університету,
дійсний академік Міжнародної Академії Інформатизації
(м. Алмати, Казахстан)*

СПРАВА – ЦЕ ТЕ, ЩО ЗАЛИШАЄТЬСЯ ПІСЛЯ ТЕБЕ

Третій поверх, кабінет 316, «завідувач кафедри іноземних мов». Різні спогади за 24 роки: студентка прийшла на консультацію з німецької мови; молодий викладач – за порадою; доцент – за науковим досвідом. Це мій шлях в університеті. І весь він пов'язаний з Антоніною Гаврилівною Спічкою – викладачем, ученим, завідувачем кафедри, людиною, відданою своїй справі. Інститут, університет дійсно був її другим будинком. Час, знання, досвід вона віддавала нам, студентам... Колишні студенти ставали колегами. Ми вчилися у неї не тільки мови, а й відповідальності, принципності, високій працездатності. Сильний характер, енергійність, завзятість, помножені на професійність, – це Антоніна Гаврилівна.

Третій поверх, кабінет 316, «завідувач кафедри іноземних мов». Я заходжу у свій кабінет. Я намагаюсь робити все, щоб справа, яку розпочала Антоніна Гаврилівна, давала плідні результати.

*Н. П. Нікіміна
студентка першого випуску іноземного відділення СДПУ,
кандидат педагогічних наук, доцент,
завідувач кафедри іноземних мов
Донбаського державного педагогічного університету*

ПИСЬМО АНТОНИНЕ ГАВРИЛОВНЕ СПИЧКЕ

А помните, дорогая Антонина Гавриловна, когда мы познакомились? Это было больше двадцати лет назад. Я пришел на отделение иностранных языков преподавать зарубежную литературу. Сегодня сложно представить наш университет без иняза и филфака. И именно Вы, Антонина Гавриловна, вместе с Василием Тихоновичем Горбачуком и Владимиром Андреевичем Глуценко стояли у истоков нашего факультета.

Вы прошли через тернии бюрократических препон, ночами корпели над составлением учебных планов и программ, ездили в столицу и доказали право нашего ВУЗа на подготовку будущих учителей английского и немецкого языков. Вы – Созидатель!

Так получилось, что именно Вам пришлось первой (самой первой!) в нашем университете пройти аккредитацию специальности. Это была совершенно новая для нас процедура, и никто тогда не знал, с какой стороны к ней подступаться. Но у Вас не опустились руки. Вы просто вновь засучили рукава и успешно прошли эту аккредитацию. А потом я, как и многие другие заведующие кафедрами, приходил именно к Вам за разными материалами и консультациями. Потому что Вы – Первопроходец!

А еще Вы стали настоящей Мамой отделения иностранных языков. Мамой, у которой всегда болит душа за свое дитя. Вы всегда искренне радовались успехам своих преподавателей и студентов и очень переживали, когда у них что-то шло не так. Вы всегда были на

своём рабочем месте. В университет приходили рано, а уходили поздно, потому что не могли оставить своего ребенка без присмотра. Настоящая мать не только заботится, она еще и учит своих детей. И здесь Вы были настоящим Мастером своего дела!

Вы щедро и умело делились своими знаниями со студентами, а огромным педагогическим опытом – с преподавателями. Моя дочь очень тепло и благодарно вспоминает Ваши лекции и практические занятия. Низкий поклон, Антонина Гавриловна, за те знания, которые Вы дали ей! Благодарны Вам все выпускники отделения иностранных языков! Кто-то из них стал учителем, кто-то – переводчиком, кто-то нашел свою судьбу за пределами Украины, а кто-то защитил диссертацию и стал преподавателем высшей школы. Всем им путевку в жизнь дали именно Вы!

Такой Вы и вошли в мою память, дорогая Антонина Гавриловна, – неутомимой Труженицей, прекрасным Организатором, талантливым Педагогом и очень доброй, заботливой Матерью. Я никогда не забуду Вас!

И. Н. Казаков
кандидат филологических наук,
доцент, заведующий кафедрой русского языка и литературы
Донбасского государственного педагогического университета

ЛЮДИНА, ЯКА НАРОДИЛАСЯ В ДЕНЬ УЧИТЕЛЯ

Майже 37 років я працювала пліч-о-пліч з Антоніною Гаврилівною Спічкою, людиною-вчителем, викладачем-наставником, талановитим вченим-лінгвістом і методистом. Саме Антоніна Гаврилівна була ідейним натхненником та засновником відділення іноземних мов на філологічному факультеті нашого університету. Вона здійснила свій неповторний внесок у створення дружнього та працездатного колективу кафедри іноземних мов, класної команди справжніх професіоналів та яскравих особистостей. Вона і сама весь час залишалася професіоналом високого рівня та взірцем для молодих колег. Її завжди відрізняла рідкісна працездатність, мудрість керівника та відданість своїй справі. Все, що вона робила, як самостійно, так і в складі команди, несло на собі відбиток цих якостей. В її педагогічній діяльності унікально поєднувалися науково-методичні досягнення з майстерністю педагога-творця, що кличе і веде студентів до досконалості в пізнанні гуманітарних наук, контактів мов і культур.

Антоніна Гаврилівна Спічка буде завжди жити в пам'яті колег, друзів, студентів Донбаського державного педагогічного університету. Її світлий образ назавжди залишиться в наших серцях.

І. Б. Коротяєва
кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри германської та слов'янської філології
Донбаського державного педагогічного університету

УЧИТЕЛЯ НЕ УМИРАЮТ...

Антонина Гавриловна Спичка... Глубокой болью отозвалась в наших сердцах её утрата.

Ушел из жизни замечательный Учитель, талантливый Учёный, опытный Руководитель, прекрасный Человек – Человек высокой нравственности, честности и принципиальности, отдавший свой ум, талант, щедрость души делу подготовки педагогических кадров.

Ушла безвременно, оставив недописанные рукописи, страницы начатых статей... Ещё совсем недавно Антонина Гавриловна, несмотря на тяжелую болезнь, делилась с коллегами новыми творческими замыслами, планировала новые публикации, сохраняя мужество и надежду, стойкость и оптимизм...

Вся жизнь Антонины Гавриловны Спички – труд, поиск, стремление превзойти себя вчерашнюю. Все, кому довелось работать, встречаться с Антониной Гавриловной Спичкой или учиться у неё, – коллеги, друзья, студенты – не могли не оценить её доскональное знание предмета, педагогическое мастерство, в высшей степени ответственное и творческое отношение к любимому делу, интеллигентность, скромность, честность, порядочность...

Антонина Гавриловна Спичка была прекрасным специалистом по тем вузовским курсам, которые она вела. Их своеобразие определяли её редкая эрудиция, уровень осведомлённости в отечественной и зарубежной лингвистической литературе, талант исследователя, педагогическая увлечённость.

Не менее характерно для Антонины Гавриловны как педагога – в какой степени она не скупилась на черновую работу. Она постоянно «утопала» в проверке студенческих работ, терпеливо «сносила» экзамены в десятках групп и подгрупп; и при этом – умела радоваться успехам студентов и самой этой рутинной работе.

И, может быть, самое главное и удивительное: научное и педагогическое подвижничество Антонины Гавриловны Спички протекало на протяжении почти всех десятилетий работы в ДГПУ (СГПУ, СГПИ) на фоне исполнения обязанностей заведующего отделением иностранных языков и заведующего кафедрой иностранных языков нашего университета. Этим обязанностям она умела отдаваться так же самоотверженно и плодотворно, как и всей исследовательской и преподавательской работе.

Студенты и коллеги знали Антонину Гавриловну Спичку не только как талантливого ученого, строгого и требовательного преподавателя, администратора, но и как открытого, отзывчивого человека, всегда готового прийти на помощь.

Так уж заведено, жизнь человеческая обрывается, как песня. И за чертой, отделяющей жизнь земную, – человеческая память, оценка людей, потомков. И то, что память о Спичке Антонине Гавриловне

всегда будет жить в наших сердцах, – это не преувеличение, не фигура речи. Это правда.

*Н. М. Маторина
кандидат филологических наук, доцент кафедры германской и
славянской филологии Донбасского государственного
педагогического университета*

О ЧЕЛОВЕКЕ БОЛЬШОГО СЕРДЦА!

Бывает так, что жизнь дарит нам встречи со Знаковыми Людьюми. Так я называю людей, которые удивительным образом могут направить твою судьбу, при их участии ты принимаешь верное решение и делаешь выбор.

Одним из таких людей в моей жизни была Антонина Гавриловна – мой учитель, преподаватель, наставник, старший товарищ, коллега. Так много ролей – и один человек! Человек Большого Сердца! Именно такой была Антонина Гавриловна! В ней удивительно сочетались строгость и душевность, требовательность и отзывчивость, настойчивость и дипломатичность.

Мое знакомство с Антониной Гавриловной началось с моего поступления в тогда еще Славянский государственный педагогический институт, на отделение иностранных языков филологического факультета. Отделение яркое, перспективное, которое и возглавляла Антонина Гавриловна.

Стремительно промчались интересные и богатые позитивом, доброй энергетикой пять лет учебы! И вот окончание уже Славянского государственного педагогического университета! Я благодарна Антонине Гавриловне за то, что именно она первая поверила в меня, в мои силы, в стремление стать любящим свое дело преподавателем и доверила мне учить других.

И вот следующий ответственный момент в жизни – поступление в аспирантуру. Именно с ее слов «Элина! Вперед, в науку!» и начался мой путь теперь уже кандидата наук, доцента.

Мои воспоминания об Антонине Гавриловне наполнены светом, теплотой и благодарностью ученика к своему Учителю. Да-да! Учителю! Учителю, который вдохновлял своим примером быть профессионалом в своем деле, не разочаровываться, не останавливаться, идти вперед!

Светлая память Антонине Гавриловне!

*Э. Л. Ананьян
кандидат педагогических наук,
доцент кафедры германской и славянской филологии
Донбасского государственного педагогического университета*

AN ANTONINA GAWRILOWNA MIT LIEBE

Не пишеться. Не лягають на аркуш думки в Imperfekt. Не ставляться знаки оклику, лише – три крапки. Антоніна Гаврилівна...

Пам'ятаю першу пару з німецької з нею – не з алфавіту вона починалася, а з промов Антоніни Гаврилівни німецькою (які ми мали слухати й одразу розуміти) про роль німецької мови в житті кожного з нас («Sie müssen Ihre Kenntnisse in der deutschen Sprache immer vervollkommenen «Das doppelte Lottchen», «Der Landartz», «Drei Kameraden»). Важко сприймала Антоніна Гаврилівна не зроблене вчасно домашнє завдання, неправильно вжиту форму, не прочитане нами Hauslektüre (на цьому слові здригнеться більша частина колишніх студентів, пригадавши «Das doppelte Lottchen», «Der Landartz», «Drei Kameraden» і власні марні волання: «Антоніна Гавриловна, мы ж тут ни одного слова не знаем!»). У рідкісні миті відкритості розуміли – їй також було нелегко. З першого разу не вступила до омріяного вишу, працювала і займалася, щоб вступити через рік. Потім – переклад для німецьких делегацій у Москві, оголошення в «Учительской газете» про вакансію у СДПІ, який став не просто місцем роботи – її життям. Тим більше сама цінувала старанність тих, хто наполегливо працював над мовою, поглиблював знання, відшліфовував уміння і навички. Саме таких і запрошувала потім працювати на кафедрі. Від часу утворення відділення іноземних мов різні за тривалістю періоди на кафедрі іноземних мов працювали (а багато хто працює і зараз) випускники: Н. Нікітіна, В. Роман, О. Холодов, А. Касьянова, О. Плесканьова, І. Кисіль, Г. Істоміна, Е. Ананьян, С. Рижкова, Т. Уфімцева, О. Дмитрієва, О. Кисельов, А. Карпенко, Н. Дряпоус, Ю. Правдівцева, О. Радзієвська, М. Шевченко та багато інших. Колишні студенти ставали колегами. У цьому, мабуть, і є головна заслуга Антоніни Гаврилівни – у створенні колективу, який і надалі виховуватиме у прийдешніх поколінь філологів любов до іноземної мови, працелюбність, наполегливість – усе те, чого у неї самої було не відняти...

О. М. Голуб

кандидат педагогічних наук,

доцент кафедри германської та

слов'янської філології

Донбаського державного педагогічного університету

* * *

У моєму житті є декілька людей, які зіграли вирішальну роль. Антоніна Гаврилівна Спічка – одна з них. Вона допомогла мені вступити до педагогічного ліцею, викладала німецьку мову в університеті, запросила залишитися на кафедрі іноземних мов як асистенту. Це вона надихала мене написати дисертацію і прийшла на мій захист (Так пишлася! Більше, ніж я!). Вона підтримувала, допомагала і йшла вперед... завжди йшла вперед!

Наш університет, викладачі та студенти – все це було її життям! Вона до останнього розпитувала про університетські справи,

передавала вітання та посміхалася.

Ми з дітьми прийшли її відвідати декілька днів тому...

Вона лежала. Хотіла, як завжди, пригостити.

– Не могу сидеть... Но, ничего... Как Вы там? Что нового? – запитала вона.

– У меня новость, Антонина Гавриловна! Мне вот на днях присвоили звание доцента! Я очень благодарна вам за поддержку! Это вы меня «толкали» в науку! Все получилось! – сказала я.

– Вот видишь, Олесенька, теперь ты стала такой, как я... – вона щиро посміхнулась.

Далеко мне до Вас, Антонина Гавриловна... до Вашего терпения, доброты, трудолюбия и профессионализма.

Вы оказали колоссальное влияние на меня. Я ценю Ваше участие в моей жизни. Я буду помнить Вас и также стараться помогать людям, вдохновлять и поддерживать.

Я верю в Царствие Небесное. Там живут люди, которые верили в Бога на земле. Дай мне, Боже, сил так прожить жизнь, чтобы там увидеться с теми, кого люблю...

О. В. Дмитриева

*кандидат педагогических наук, доцент кафедры иностранных языков
Донбасского государственного педагогического университета*

УЧИТЕЛЬ И ДРУГ

Для меня Антонина Гавриловна была не просто заведующей кафедрой, она была для меня Учителем и Другом. Мы познакомились в 1986 году, когда я, будучи ученицей восьмого класса, пришла к ней для того, чтобы подготовиться к поступлению в Горловский государственный педагогический институт иностранных языков, который считался одним из лучших в СССР. С тех пор она всегда была рядом. Вступительный экзамен я сдала на «отлично» и сразу же поступила. И во время моей учёбы Антонина Гавриловна продолжала меня поддерживать: литературой для курсовых работ, советом. В 1994 году, окончив с красным дипломом институт, я пришла на работу в Славянский государственный педагогический институт. В этом же году Антонину Гавриловну назначили заведующим кафедрой иностранных языков. Она была хорошим руководителем, замечательным педагогом, специалистом высокого класса. Спасибо Вам, мой дорогой Друг и Учитель!

А. В. Ледняк

*старший преподаватель кафедры иностранных языков
Донбасского государственного педагогического университета*

Антоніна Гаврилівна Співка буде завжди жити в пам'яті колег, друзів, студентів Донбаського державного педагогічного університету. Її світлий образ назавжди залишиться в наших серцях.